

Vyvěšeno dne: 19. 3. 2026

Svěšeno dne: 2. 4. 2026

Jana Kučerová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Tomáše Foltase a Jana Kratochvíla v právní věci navrhovatele: **Jan Hamerník**, bytem Václavská 12, Holasice, zastoupený JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Bubeníčкова 502/42, Brno, proti odpůrkyni: **obec Holasice**, se sídlem Václavská 29, Holasice, zastoupená Mgr. Stanislavem Smrčkou, advokátem se sídlem Jakubské náměstí 580/4, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) SVE GROUP, a. s.**, se sídlem Vídeňská 188/119d, Brno, zastoupená Mgr. Romanem Klimusem, advokátem se sídlem Vídeňská 188/119d, Brno, **II) ČEPS, a. s.**, se sídlem Elektrárenská 774/2, Praha 10, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Změna č. 1 a Změna č. 2 Územního plánu Holasice ze dne 24. 10. 2023, které nabyly účinnosti dne 9. 11. 2023 v celém rozsahu, případně v částech týkajících se ploch P1 – plochy občanského vybavení a K5 – plocha sídelní zeleně, o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 2. 2025, čj. 63 A 7/2024-116,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Navrhovatel **j e p o v i n e n** zaplatit odpůrkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 5 070 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Stanislava Smrčky, advokáta.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Navrhovatel je vlastníkem stavby č. p. 12 a pozemků parc. č. 103, 104, 105, 112/1 zapsaných na LV č. 435, spoluvlastníkem nemovitostí zapsaných na LV č. 206 a 321 a vlastníkem a propachtovatelem zemědělské půdy zařazené ve veřejném registru půdy ve čtvrcích č. 9401, 9408/6, 9407/3, 9402/3, vše v k. ú. Holasice, konkrétně ve východní části této obce.

V bezprostředním sousedství pozemku parc. č. 103, na němž je stavba č. p. 12, se nachází pozemky parc. č. 100/1, 101/1, 101/2 a 101/3 ve vlastnictví odpůrkyně.

[2] Pozemek parc. č. 100/1 a části pozemků parc. č. 101/1, 101/2 a 101/3 se jako plocha přestavby P1 staly předmětem Změny č. 1 Územního plánu Holasice (dále „Změna č. 1“). Změnou č. 1 došlo ke změně funkčního využití plochy P1 z plochy smíšené obytné (SO) na plochu občanského vybavení (OV). Předmětem této změny byly dále pozemky parc. č. 102/1 a 102/2, rovněž ve vlastnictví odpůrkyně, jako plocha změn v krajině K5, jejíž funkční využití bylo změněno z plochy smíšené nezastavěného území (NS) na plochu sídelní zeleně soukromé a vyhrazené (ZS). Účelem a smyslem Změny č. 1 je umožnit odpůrkyni vybudovat na plochách P1 a K5 mateřskou školu se zahradou.

[3] Změna č. 2 Územního plánu Holasice (dále „Změna č. 2“) se týkala ploch v nové lokalitě Čtvrtě v západní části obce za železniční tratí, tj. na druhé straně obce, než se nachází nemovitosti navrhovatele.

[4] Navrhovatel podal Krajskému soudu v Brně návrh, jímž se domáhal zrušení Změny č. 1 a Změny č. 2 Územního plánu Holasice v celém rozsahu, případně v částech týkajících se ploch P1 a K5.

[5] Na jednání konaném 18. 2. 2025 vzal návrh na zahájení řízení částečně zpět – konkrétně vzal zpět návrh na zrušení Změny č. 2 a zrušení Změny č. 1 v části plochy K5, a návrhové body omezil o námitku systémové podjatosti. V tomto rozsahu krajský soud výrokem I v záhlaví uvedeného rozsudku zastavil řízení.

[6] Výrokem II v záhlaví uvedeného rozsudku krajský soud zamítl návrh v částech týkajících se plochy P1.

[7] Předně krajský soud shledal aktivní procesní legitimaci navrhovatele, tj. považoval za splněnou podmínku spočívající v tvrzení zkrácení na právech, ve vztahu ke Změně č. 1 v části plochy P1. Nedůvodnou shledal námitku nepřezkoumatelnosti odůvodnění Změny č. 1 z důvodu nevypořádání námitek navrhovatele. Dále krajský soud věcně přezkoumal napadenou část opatření obecné povahy podle pětikrokového algoritmu. Prvé dva kroky, tj. pravomoc odpůrkyně vydat napadené opatření a nepřekročení meze zákonem vymezené působnosti, podle krajského soudu nejsou mezi účastníky řízení sporné a splnění těchto podmínek vyplývá rovněž z obsahu správního spisu. Podle krajského soudu odpůrkyně vydala obě změny územního plánu zákonem stanoveným postupem (třetí krok). Nic jí totiž nebrání, aby projednávala a přijala více změn územního plánu najednou. S ohledem na potřeby obce i území, jehož se Změna č. 1 v části plochy P1 týká, krajský soud shledal, že tato změna nevybočuje ze zákonných mantinelů (čtvrtý krok).

[8] Ohledně proporcionality (pátý krok) krajský soud uvedl, že navrhovatel námitky v návaznosti na opakované veřejné projednání nepodal včas. Odpůrkyně se jimi tedy nemusela zabývat. Jelikož je však i tak řádně vypořádala, stalo se rozhodnutí o těchto námitkách součástí odůvodnění Změny č. 1, čímž došlo ke zhojení opožděnosti námitek. Krajský soud se tak zabýval i návrhovými body týkajícími se nepřiměřenosti Změny č. 1 v části plochy P1. Krajský soud poukázal na to, že navrhovatel neuvedl žádné konkrétní důvody, proč by záměr umístit mateřskou školu na sousedním pozemku byl nevhodný, ani čím konkrétně by jeho práva měla být dotčena. Z těchto důvodů uzavřel, že Změna č. 1 v části plochy P1 nepředstavuje neproporcionální dotčení práv navrhovatele.

II. Kasační stížnost a další vyjádření účastníků

[9] Navrhovatel (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti (prvních deset odstavců části II na str. 2 až 4 a posledních tří odstavců na str. 6 a celá str. 7), krom nahrazení označení „navrhovatel“ označením „stěžovatel“, doslova zopakoval celou významnou část své návrhové argumentace (vedle relevantních okolností nyní projednávané též konkrétní návrhové body), jak je podrobně shrnuta v bodech 2 až 11 napadeného rozsudku. Vypustil pouze námitku systémové podjatosti a zmínku, že tvrzení o nezbytnosti stavby mateřské školy je lež.

[11] Nad rámec zopakované návrhové argumentace stěžovatel směřoval další argumentaci v převážné míře do samotné Změny č. 1 v části plochy P1. Obecně namítl její nepřezkoumatelnost, vnitřní rozpornost a porušení zásady plynulosti dosavadního funkčního využití území. Podle stěžovatele chybí vymezení a zhodnocení veřejného zájmu na stavbě mateřské školy právě na sousedních pozemcích, a v důsledku toho nebyl dostatečně proveden test proporcionality. Stěžovatel je nadto přesvědčený, že takový veřejný zájem ani neexistuje. Odpůrkyně se ani nezabývala jinými, mnohem vhodnějšími variantami umístění mateřské školy, a tedy i změny územního plánu, v jiné části obce. Změna č. 1 v části plochy P1 proto nepřiměřeně zasahuje do práv stěžovatele – zejména vlastnického, jakož i do jeho legitimního očekávání na stálosti území.

[12] Vůči napadenému rozsudku namítl jeho nepřezkoumatelnost, jelikož se ani krajský soud dostatečně nezabýval proporcionalitou. Ostatně, krajský soud měl napadenou Změnu č. 1 v části plochy P1 zrušit právě z důvodu chybějících úvah o vhodnějších variantách. Krajský soud podle stěžovatele pochybil i tím, že otázku veřejného zájmu na stavbě mateřské školy v ploše P1 hodnotil izolovaně, bez přihlédnutí k celkovému kontextu. Nezabýval se ani konzistentností a odůvodněností zvoleného řešení. Zaměřit se měl na komplexní posouzení nutnosti Změny č. 1 v části plochy P1.

[13] **Odpůrkyně** navrhla zamítnutí kasační stížnosti. Předně poukázala na to, že kasační stížnost v převažující míře opakuje návrhovou argumentaci. Na rozsudek krajského soudu reaguje jen v nepatrné míře. Napadený rozsudek považuje za přezkoumatelný, jelikož krajský soud se otázkou proporcionality výslovně zabýval. Nadto uvedla, že stěžovatel ani nepřiblížil, jak konkrétně měla být jeho práva neproporčně dotčena. Odpůrkyně má však za to, že se jí zabývat ani neměl. Nesouhlasí totiž se závěrem krajského soudu, že vypořádáním opožděných námitek došlo ke zhojení jejich opožděnosti. Ve zbytku odpůrkyně v podstatě zopakovala odůvodnění Změny č. 1, jež předestřela i v řízení před krajským soudem, tj. důvody vedoucí k potřebě výstavby další mateřské školy s ohledem na setrvalý nárůst obyvatel obce, potřebu mateřské školy i ve východní části obce a záměr využít k tomu volné pozemky ve vlastnictví obce.

[14] **Osoba zúčastněná na řízení I)** navrhla zamítnutí kasační stížnosti v části směřující proti Změně č. 2, jelikož ta se stěžovatele vůbec netýká. Ke Změně č. 1 se nevyjádřila.

[15] **Osoba zúčastněná na řízení II)** se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Kasační stížnost není důvodná.

III.A Nepřípustné kasační námitky

[17] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. *není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jež rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[18] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Z toho plyne, že aby byly kasační námitky způsobilé k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského (městského) soudu, nikoli námitkami opakovaně mířit k aktu správního orgánu (rozsudek NSS z 22. 4. 2025, čj. 5 As 382/2021-208, bod 76 a tam citovaná judikatura). Stěžovatel je tedy povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí soudu (rozsudky NSS z 15. 2. 2017, čj. 1 Azs 249/2016-38, bod 12, nebo z 29. 1. 2015, čj. 8 Afs 25/2012-351, bod 140 a judikaturu tam citovanou). Z těchto důvodů kasační námitky, které v podstatě jen opakují žalobní tvrzení a alespoň v minimální míře nereagují na argumentaci krajského (městského) soudu, nepředstavují důvody podle § 103 s. ř. s., a jsou proto nepřípustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. V takové situaci není namístě vyzývat stěžovatele k odstranění této vady postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s. (usnesení NSS z 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, body 5, 12 a 13).

[19] Co se týká kasačních námitok vznesených v nyní projednávané věci, které jsou doslovným opakováním návrhové argumentace (nereálnost a demografická nepotřebnost projektu, nevhodnost lokality, umístění do zemědělské zóny, nezačlenění do okolní zástavby, problematická dopravní situace – zvýšení dopravy v místě, schválnost ze strany odpůrkyně, ztížení využívání sousedních nemovitostí, netransparentnost a nezákonnost pořizování obou změn, zneužívání územního plánování, nerespektování skutečného, dlouhodobého a neměnného stavu v území, nepřiměřenost zásahu), je shoda textu kasační stížnosti s návrhem úplná. Přímým důsledkem pouhého zopakování návrhových námitok v kasační stížnosti je pak skutečnost, že kasační námitky míří proti závěrům správního orgánu, resp. zde odpůrkyně. Jí vydané opatření obecné povahy však není předmětem řízení před Nejvyšším správním soudem, jímž je „toliko“ rozhodnutí krajského (městského) soudu (usnesení rozšířeného senátu NSS z 27. 2. 2024, čj. 8 Azs 172/2020-66). Vzhledem k tomu, že krajský soud návrhové námitky vypořádal, a v jejich pouhém zopakování nelze spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, vyhodnotil Nejvyšší správní soud zopakované námitky jako nepřípustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. (rozsudky NSS ze 7. 9. 2022, čj. 8 As 178/2020-38, bod 37, či z 1. 4. 2024, čj. 8 Afs 69/2023-97, bod 31). Řízení před Nejvyšším správním soudem není jakýmsi druhým pokusem ještě jednou a z pohledu stěžovatele lépe uvážit o tomtéž, o čem již uvážil na základě stejné argumentace krajský soud (rozsudky NSS z 18. 7. 2019, čj. 1 Afs 44/2019-41, bod 20, a na něj navazující čj. 5 As 382/2021-208, bod 76).

III.B Odůvodnění Změny č. 1 v části plochy P1

[20] Vedle zkopírovaných návrhových bodů kasační stížnost obsahuje též další argumentaci směřující jednak proti samotné Změně č. 1 v části plochy P1 (bod [11] výše) a jednak proti napadenému rozsudku (bod [12] výše). Tato argumentace je však poměrně obecná a převážně poukazuje na nepřezkoumatelnost Změny č. 1 v části plochy P1, jejímž prostřednictvím stěžovatel v podstatě namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu. Podle ustálené judikatury totiž platí, že přezkoumá-li krajský (městský) soud v mezích žalobních bodů správní rozhodnutí, které pro chybějící odůvodnění není přezkoumání vůbec způsobilé, zatíží nepřezkoumatelností i svůj vlastní rozsudek. Totéž přitom platí i ve vztahu k opatření obecné povahy (rozsudek NSS z 26. 2. 2025, čj. 8 As 85/2024-28, bod 18).

pokračování

[21] Podstatou kasačních námitek je tedy v převážné míře nepřezkoumatelnost odůvodnění Změny č. 1 v části plochy P1. Konkrétně nedostatečné zvážení a odůvodnění proporcionality omezení stěžovatelových práv změnou funkčního využití sousedních pozemků zařazených do plochy přestavby P1 z plochy smíšené obytné (SO) na plochu občanského vybavení. (OV).

[22] V souvislosti s touto námitkou se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou vznesenou odpůrkyní ve vyjádření ke kasační stížnosti, zda vypořádáním opožděných námitek došlo ke zhojení jejich opožděnosti pro účely soudního přezkumu proporcionality. Stěžovatel závěr krajského soudu logicky nespороval. Pokud by Nejvyšší správní soud shledal, že námitky byly opožděné a že pro účely soudního přezkumu proporcionality nedošlo ke zhojení opožděnosti, pročez se krajský soud neměl proporcionalitou vůbec zabývat, představovaly by jeho závěry k této otázce pouhé *obiter dictum*. Šlo by sice o vadu, avšak vzhledem k zamítnutí návrhu v této části by nemohla mít vliv na zákonnost rozsudku krajského soudu (rozsudek NSS z 21. 8. 2020, čj. 6 As 270/2019-38, bod 11 *in fine*). Kasační námitky týkající se proporcionality by ale byly nepřípustné (rozsudek NSS z 23. 1. 2023, čj. 8 Afs 192/2021-32, bod 31), což by ovlivnilo rozsah kasačního přezkumu.

[23] Ze spisové dokumentace plyne, že podstatné úpravy návrhu změn Územního plánu Holasice, jež byly důvodem pro konání opakovaného veřejného projednání návrhu, se netýkaly samotného vymezení ploch P1 ani K5. Došlo pouze k doplnění odůvodnění změny územního plánu. Ačkoli pořizovatel považoval stěžovatelem opakovaně podané a částečně doplněné námitky, v návaznosti na opakované veřejné projednání, za bezpředmětné, zopakoval odůvodnění rozhodnutí o původních námitkách (kapitola 17. *Rozhodnutí o námitkách a vyhodnocení připomínek* na str. 94 textové části odůvodnění Změny č. 1).

[24] Z hlediska rozsahu soudního přezkumu otázky proporcionality omezení práv stěžovatele, však bylo rozhodné podání námitek v souvislosti s veřejným projednáním, jež se konalo 22. 11. 2021. Tyto námitky stěžovatel podal včas 29. 11. 2021, tedy v zákonné sedmidenní lhůtě. Odpůrkyně o nich řádně rozhodla v rozhodnutí o námitkách, které odůvodnila. Již z tohoto důvodu tedy byl soud povinen zabývat se namítanou neproporcionalitou omezení práv stěžovatele. Úvahy krajského soudu stran opožděnosti námitek podaných v návaznosti na opakované veřejné projednání jsou proto nadbytečné a mimoběžné.

[25] Výsledné funkční a prostorové uspořádání území musí vždy představovat rozumný kompromis a vyváženost mezi jednotlivými veřejnými zájmy navzájem, ale i mezi veřejnými zájmy na straně jedné a soukromými zájmy na straně druhé. Řešení zvolené územním plánem může legitimně omezit výkon vlastnického práva vlastníků dotčených nemovitostí (popř. též výkon dalších práv s těmito nemovitostmi spojených – např. práva na podnikání) a není-li zjištěno, že jde o řešení nezákonné či excesivní, soud se vhodností a účelností takového postupu nezabývá (rozsudky NSS z 5. 2. 2009, čj. 2 Ao 4/2008-88, a na něj navazující z 21. 10. 2009, čj. 6 Ao 3/2009-76, č. 2201/2011 Sb. NSS, či z 2. 10. 2013, čj. 9 Ao 1/2011-192). Podstatou proporcionality omezení individuálních práv je tedy nalezení vyváženého kompromisu, sladění všech soukromých a veřejných zájmů v území, tj. harmonizaci poměrů (usnesení rozšířeného senátu NSS z 21. 7. 2009, čj. 1 Ao 1/2009-120, č. 1910/2009 Sb. NSS, bod 48, či rozsudek NSS čj. 6 As 270/2019-38, bod 12).

[26] Nejvyšší správní soud se proto zaměřil na odůvodnění Změny č. 1 v části plochy P1, potažmo napadeného rozsudku (bod [20] výše) z hlediska proporcionality mezi veřejným zájmem obce na výstavbě mateřské školy na jedné straně a soukromým zájmem stěžovatele na straně druhé.

[27] V tomto ohledu je třeba poukázat jednak na skutečnost, že změna funkčního využití se netýká přímo pozemků stěžovatele, nýbrž pozemků sousedních a na ně navazujících. A dále na to,

že stěžovatel svůj soukromý zájem, zhmotněný v jeho vlastnickém právu k dotčeným pozemkům, v námitkách ani návrhu dostatečně nespecifikoval, jelikož neuvedl, čím konkrétně by jeho práva měla být dotčena, jak v bodu 60 napadeného rozsudku uzavřel krajský soud. Stěžovatel tento závěr nejen nikterak nespornuje, ale ani v kasační stížnosti neuvedl žádné konkrétní omezení svých práv. Stejně jako v návrhu toliko obecně konstatuje zásah do svých vlastnických práv, omezení využívání svých nemovitostí, resp. nynějšího způsobu realizace práv, aniž byt' jedinkrát uvádí, v čem konkrétně má spočívat tvrzený zásah či omezení jeho práv nebo využívání jeho nemovitostí v důsledku Změny č. 1 v části plochy P1, potažmo stavby mateřské školy. Stejně tak neuvedl, v čem konkrétně má být zásah neproporcionální.

[28] Sám stěžovatel uznal, že existuje veřejný zájem na výstavbě mateřské školy v obci. Nesouhlasí však, že je dán veřejný zájem, aby výstavba proběhla právě na sousedních pozemcích, v ploše P1 (str. 4, 8 a 9 kasační stížnosti). Podle stěžovatele je ve veřejném zájmu stavba mateřské školy na opačné straně obce, v její západní části, kde fakticky existuje zástavba rodinných domů mladých rodin. Stěžovatel takto argumentoval již v námitkách i v návrhu. Podle něj to však odpůrkyně i krajský soud pominuly.

[29] Nejvyšší správní soud z textové části odůvodnění Změny č. 1 v části plochy P1 ověřil, že odpůrkyně důvody pro výstavbu mateřské školy ve východní části obce, v ploše P1, na několika místech vcelku obsírně vysvětlila, konkrétně např. v kapitole 10. *Komplexní zdůvodnění přijatého řešení* na str. 66 a 67 či v rámci kapitoly 17. *Rozhodnutí o námitkách a vyhodnocení připomínek* (na str. 84 a násl.) obsahující vypořádání stěžovatelových námitek. Zde odpůrkyně předně zdůraznila, že návrh Změny č. 1 nezasahuje přímo na pozemky stěžovatele, nýbrž s nimi pouze sousedí a stěžovatel tak s nimi může nakládat stejným způsobem jako doposud. Změna č. 1 mu v tom žádným způsobem nebrání, ani jeho pozemky žádným způsobem neomezuje a nic na nich nemění ani nenavrhuje. Reagovala též na stěžovatelův požadavek na neměnnost stavu v území. Dále uvedla, že se v rámci dobrého hospodaření logicky snaží pro záměr občanské vybavenosti využít pozemky ve svém vlastnictví, místo aby někde draze kupovala pozemky od jiného vlastníka. Poukázala rovněž, že je třeba i výhledově, vzhledem k soustavnému nárůstu počtu obyvatel obce, zajistit dostatečné kapacity předškolního vzdělávání, a to nejen v západní části, nýbrž i části východní představující stále těžiště zástavby navazující na přirozené centrum, kde bydlí většina obyvatel obce. Tím bude též zajištěna pěší docházková vzdálenost (400 m, tedy pěšky 10 až 15 minut) a minimalizována potřeba dojížděky. Umístění plochy P1 na okraji území je dle odpůrkyně výhodné i z hlediska návaznosti na sídlení zeleň a zahrady, obklopující východní okraj a umožňující vytvořit zázemí zeleně. Vymezená plocha zároveň nenavazuje přímo na plochy věnované zemědělské prvovýrobě.

[30] Uvedené podle Nejvyššího správního soudu představuje dostatečné odůvodnění veřejného zájmu na změně funkčního využití plochy P1 z plochy smíšené obytné (SO) na plochu občanského vybavení (OV), potažmo na výstavbě mateřské školy v ploše P1. Zároveň se stěžovatel mylí, že se odpůrkyně dostatečně nezabývala jinými, podle stěžovatele vhodnějšími variantami. Stěžovatel onu vhodnější variantu spatřoval výhradně v umístění mateřské školy v západní části obce. Odpůrkyně však přezkoumatelně vysvětlila, proč je třeba zajistit kapacity pro předškolní vzdělávání i ve východní části obce, jakož i proč k tomu vybrala právě pozemky ve svém vlastnictví, jež sousedí s pozemky stěžovatele. Stěžovatel tyto důvody pro Změnu č. 1 v části plochy P1 ve svých námitkách, návrhu i kasační stížnosti zcela pomíjí a nikterak na ně nereaguje, resp. s nimi nepolemizuje. Tím, že stěžovatel v průběhu procesu pořizování Změny č. 1, ani později, nekonkretizoval tvrzený zásah do svých práv ani jeho nepřiměřenost (bod [27] výše), odpůrkyni fakticky znemožnil další podrobnější poměrování, vyvažování veřejného a soukromého zájmu. Se závěry odpůrkyně se přitom Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

pokračování

[31] Podle Nejvyššího správního soudu není Změna č. 1 v části plochy P1 nepřezkoumatelná, a to ani z hlediska přiměřenosti zásahu. Krajský soud tedy nezatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností v tom smyslu, že by přezkoumal opatření obecné povahy, které by pro chybějící odůvodnění nebylo přezkoumání vůbec způsobilé. Napadený rozsudek zároveň není nepřezkoumatelný ani sám o sobě. Krajský soud totiž v bodech 53 až 60 napadeného rozsudku přezkoumatelně shrnul (výše stručně rekapitulované) stěžejní důvody pro změnu funkčního využití plochy P1 z plochy smíšené obytné (SO) na plochu občanského vybavení (OV). Tyto důvody následně posoudil a vyhodnotil, přičemž dospěl k závěru, že mj. s ohledem na nekonkrétnost tvrzeného omezení práv Změna č. 1 v části plochy P1 nepředstavuje neproporcionální zásah do stěžovatelova vlastnického práva. Není tedy pravda, že krajský soud otázku veřejného zájmu na stavbě mateřské školy v ploše P1 hodnotil izolovaně, bez přihlédnutí k celkovému kontextu, resp. že se nezabýval konzistentností ani odůvodněností zvoleného řešení. Ostatně, stěžovatel ani neuvedl, v čem konkrétně měla tato izolovanost a nekonzistentnost spočívat, jelikož tuto argumentaci zmínil toliko v obecné rovině, aniž ji blíže vztáhnul k okolnostem nyní projednávané věci.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a podle § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

[33] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v posuzované věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží.

[34] Odpůrkyně byla zastoupena advokátem a navrhla, aby jí byla přiznána náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalované správní orgány mají v případě, že se nechají právně zastupovat, právo jen na náhradu účelně vynaložených nákladů přesahujících jejich běžnou úřední činnost. Příkladem může být řízení o návrhu na zrušení (části) územního plánu vydaného malou obcí, které chybí odborný personál i finanční zdroje nezbytné pro vedení složitého soudního řízení, a to i tehdy, byl-li pořizovatelem Změny č. 1 Obecní úřad Holasice, tedy úřad samotné odpůrkyně (usnesení rozšířeného senátu z 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS, bod 29, a na něj navazující rozsudek NSS z 25. 8. 2020, čj. 8 As 102/2018-62, body 56 až 58). Takovou malou obcí bez odborného právního aparátu je právě i odpůrkyně v nyní projednávané věci. V takové situaci nelze náklady vynaložené v řízení před soudem považovat za součást běžné úřední činnosti odpůrkyně. Náklady odpůrkyně na zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti je proto třeba považovat za účelně vynaložené, protože odpůrkyně, jež měla ve věci plný úspěch, má právo na jejich náhradu v plné výši (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

[35] Tyto náklady řízení tvoří odměna advokáta. Ta zahrnuje jeden úkon právní služby spočívající ve vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném od 1. 1. 2025], a činí v dané věci 4 620 Kč (§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 5 advokátního tarifu v uvedeném znění), a paušální částku ve výši 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu v uvedeném znění). Náklady řízení o kasační stížnosti tedy celkem představovaly 5 070 Kč. Zástupce odpůrkyně vykonává advokacii samostatně a není plátcem DPH.

[36] Navrhovatel je povinen odpůrkyni zaplatit náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 5 070 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Stanislava Smrčky, advokáta.

[37] Osoby zúčastněné na řízení I) a II) nemají právo na náhradu nákladů řízení. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s., ve znění do 31. 12. 2025 (viz čl. XI, část sedmá zákona č. 314/2025 Sb.) má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

V Brně 19. března 2026

L. S.

Jitka Zavřelová v. r.
předsedkyně senátu